

Saša Radojčić

GLAD ZA PESMOM

1

isprva je bila samo tišina, odsustvo glasa, izgnanstvo smisla. ništa nije raslo iz tišine sveta, ali je tišina rasla. svet je bio ispunjen tišinom. svet je bio tišina. tišina je bila svet.

*ništa nije moglo da izađe
iz tišine da je napusti
ništa u nju da uđe*

ni reč ni glas

*– ali kad kažeš ništa
nije li to već nešto*

*prozirna slika reči
koja postojano raste
i ispunjava sobom
zakutke sveta*

*: i više od toga
zvuk što postaje muzika
koju možeš dodirnuti
kao što dodiruješ stvari*

*nepokretne
i bića koja se kreću
zamršenim putanjama*

2

tišina je rasla i onda je počela da puca. iz pukotina tišine izađoše bube, zveri i pesnici. ovo je priča o pesnicima. u guste su šume hitali, izmišljali jezike bića i stvari. duž dugih su obala talase učili pesmi i odjeke slali do ostrvlja.

*po šumama došaptavali se
jedni drugima slali poslanice
pevali poskočice
budnice himne*

*s olujama nadvikivali se
bili gromoglasni*

*njihova pesma
bila je nebo
tamni oblak
sunce za oblakom
pesma je bila grom
bila je dažd*

*bila je jutro
vedro i svetlo
bila je čas
u zenitu kad sunce
ne baca seni
bila je suton*

*bila je noć
bila dan*

*– ali kad kažeš noć
i kažeš dan
time nisi rekao sve*

*ostala je linija dodira
tačka između
čista promena*

*: čista promena
između
ona tačka*

*mesto gde rastemo
tišina
ti i ja*

3

svet je bio ispunjen odjecima pesme. pesma je rasla i svet je postajao pesma. ali ma koliko rasla, pesma nije mogla da nahrani svet, samu sebe. i kako je svet bio gladniji pesme, tako su stizali novi pesnici, odlazili u nove šume i na nove obale.

*u pesmu je moglo da uđe sve
baš sve šumorenje krošnji
tiho klokotanje potoka
koji se lenjo provlači naniže
i huka kada se sruči niz liticu*

*moglo je da uđe štektanje lisca
meki korak belorepih srna*

*i glasove ljudi je primala pesma
i sve što je rečeno glasovima*

*i bivala nova
uvek nova slika sveta*

*pesma je hranila svet
halapljiv nezasit*

*– ali kad kažeš slika
da je nova
i uvek nova
nije li to proročanstvo
koje samo sebe potvrđuje
sofistika u kojoj si spretan*

*vešt si sa rečima
iza kojih ne stoji ništa stvarno
samo odrazi belezi ožiljci
što su takođe reči
slike reči*

*: a šta bi drugo
i reči kojima si rekao
da samo su reči
takođe su reči*

i ove reči su reči

reči su

na kraju, kada je nestalo obala i šuma, došli su pesnici koji su znali jezike tame. koji su šaptali govorom straha. čija pesma je bila potop. i požar. i bolest.

*kada se potroše svetle
posežemo za tamnim slikama*

*oblačimo pesmu kao princezu
bledu i dežmekastu
dobro skrivenu u sobičku
na vrhu kule
koju varvar ne može da dohvati
svojim tromim mumljanjem*

*na vrhu kule koja je jezik
svakodnevni istrošen*

*oblačimo pesmu
kao razmaženu princezu
ogrezlu u poroke u inceste
oblačimo je u duboko modru
oblačimo je u crnu
pesma se tome raduje*

tako izgleda

*– ali kad kažeš princeza
misliš li i na kralja
koji vlada pesmom
štiti je od pobunjenih reči*

*prikuplja danak i ratuje
sklapa i raskida saveze
za sobom ostavlja zadužbine
odriče se krune i ponovo kruniše
unajmljuje letopisce razmeće se
jednom rečju kraljuje*

*: pesmom se ne može vladati
pesma vlada*

*bila svetla
ili tamna*

5

od sebe bežeći oni su izmislili ćutanje. tišinu ispunjenu svetom. na kraju je tako opet bila samo tišina. iz koje ništa nije moglo da raste. jedino ona sama.

*zaćutala je pesma
zavladala tišina
proteglo se ništa
s kraja na kraj*

postalo sve

*– ali kad kažeš sve
kad kažeš ništa*

*nije li to već jedno
oduvek jedno*

*: ponovi još jednom
ništa i sve*

*šta zaista čuješ u tome
šta o tome znaš*

*sve
ništa
jedno
samo jedno*